

kunde tilvejebringes paa tilfredsstillende Maade. Det er ikke lykkedes mig, derfor har jeg accepteret dette Forslag, men jeg gør opmærksom paa, at jeg ogsaa gerne søger en Løsning af anden Art paa dette Punkt.

Bestemmelserne om, hvilke af Raadets Afgørelser der kan indankes for Indenrigsministeriet, er væsentligt de samme som nu. Nogle enkelte Afgørelser kan ikke indankes, ogsaa væsentligt de samme som nu, nemlig Afgørelse af Spørgsmaal om Størrelsen og Arten af de Ydelser, som tilkommer den forsikrede eller hans efterladte, og Tvivlsspørgsmaal vedrørende Dagpenge. Endvidere udtales det udtrykkeligt i Lovforslaget, at Raadets Afgørelser ikke kan indankes for Domstolene; det har været Tvivl underkastet, hvorvidt de nu kan det eller ikke kan det. Det er ikke sket nogen Sinde, og det, som Lovgivningen med hele dette Værk, baade som det var, og som det vil blive, tilsigter, er, at det skal være en særlig sagkyndig Institution, som ved sin Sammensætning staar de forskellige interesserede Kredse særlig nær, der træffer Afgørelsen. Dette vilde ikke kunne opretholdes, hvis en almindelig Domstol skulde kunne omstyrte Raadets Afgørelser, der i høj Grad beror paa dets Kendskab netop til de Forhold, her er Tale om. — Efter den gældende Lov er Raadets Afgørelse, naar den en Gang er truffet, og naar Appel til Indenrigsministeriet har fundet Sted, uigenkaldeligt fastslaaet og ikke til at ændre. Dette foreslaaes i nogen Henseende forandret, idet der aabnes Mulighed for Raadet til at genoptage en Sag, det een Gang har afgjort. Der gives Mulighed baade for at forhøje og for at nedsætte den een Gang givne Erstatningssum. Jeg tror, enhver, som har haft med disse Loves Administration at gøre, vil erkende, at det er højst tvivlsomme og uhyggelige Tilfælde, der kan frembyde sig for den, hvem Sagen forelægges, naar det er ugørligt at forandre den een Gang truffne Afgørelse, skønt senere fremdragne Kendsgerninger gør det enten sandsynligt eller maaske endogsaa utvivlsomt, at Afgørelsen ikke har været rigtig. Jeg er selv stødt paa Tilfælde, hvor det har forekommet mig at være næsten fortvivlende at skulle nægte Genoptagelse af en Sag for en ulykkelig, skønt det syntes, som om Raadets Afgørelse, der i det givne Øjeblik utvivlsomt var rigtig, ikke længere svarede til de virkelige Forhold. Her drejer det sig

ofte om de særlig vanskelige Tilfælde, de traumatiske Neuroser. Jeg tror, det er heldigt, at der aabnes en saadan Adgang til Genoptagelse. Mange, som nu føler sig stærkt forurettede, og som let gaar ind i Kværlanternes triste Klasse med en oprindelig Begrundelse for deres Klager, vil maaske kunne spares for dette, naar denne Adgang til ny Drøftelse af deres Sag aabnes for dem.

Jeg har nu gennemgaaet de vigtigste Principper i Lovforslaget, de vigtigste Ændringer af den nugældende Ordning, men har langt fra nævnt alt. Jeg overgiver Lovforslaget til det høje Ting til den omhyggeligste Drøftelse, til den grundige og velvillige Overvejelse, som jeg tror, at dette store og betydningsfulde Lovværk, hvori jeg selv kun har haft en meget formel Andel, fortjener.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Der er ikke yderligere at foretage i dette Møde.

Folketingets næste Møde afholdes i Dag Kl. 2²⁰ med følgende Dagsorden:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Indenrigsministeren af R. Andersen m. fl. angaaende Landets Forsyning med Brødkorn.

Mødet hævet Kl. 2¹⁵.

60de Møde.

Torsdag den 14. Januar, Kl. 2²⁰.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Spørgsmaal om Fremme af Forespørgsel til Indenrigsministeren af R. Andersen m. fl. angaaende Landets Forsyning med Brødkorn.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 2006).